

Sygn. akt I Ca 111/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce - Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jerzy Dymke

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 r. w Ostrołęce na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. (...) z siedzibą w G.

przeciwko P. G. i S. G.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie V Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w P. z dnia 4 września 2013 r., sygn. akt V C 371/13

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. 1. i 2. w ten sposób, że zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 577,39 zł (pięćset siedemdziesiąt złotych trzydzieści dziewięć groszy) wraz odsetkami umownymi naliczanymi według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 19 marca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 227 zł (dwieście dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za pierwszą instancję, w tym 180 zł tytułem zastępstwa procesowego,
2. zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym 90 zł tytułem zastępstwa procesowego.

sygn. I Ca 111/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 września 2013 r., sygn. V C 371/13, Sąd Rejonowy w Wyszkowie oddalił powództwo Spółdzielczej (...) w G. o zasądzenie od pozwanych: P. G. i S. G. solidarnie kwoty 577,39 zł wraz z umownym odsetkami, uznając je za nieudowodnione co do wysokości, ponieważ prawdziwość załączonego do pozwu raportu o wysokości zadłużenia pożyczkobiorcy R. G. (poprzednika prawnego pozwanych) została zakwestionowana przez stronę przeciwną, a powód nie dołączył potrzebnych w tej sytuacji dowodów świadczących o poszczególnych wypłatach dokonanych przez pożyczkobiorcę w ramach otworzonej mu linii pożyczkowej, składających się na to zadłużenie. W apelacji od całości powyższego wyroku powód wniósł o jego zmianę przez uwzględnienie powództwa w całości, zarzucając naruszenie: - art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia; - art. 233 par. 1 k.p.c. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i wydanie rozstrzygnięcia z pominięciem zestawienia operacji na rachunku pożyczkobiorcy.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce zważył, co następuje:

Na dochodzoną pozwem sumę składał się kapitał pożyczki w wysokości 422,42 zł oraz naliczone odsetki umowne, wynoszące na dzień wniesienia pozwu (19.03.2013 r.) 154,97 zł, co wynikało z załączonego zestawienia, sporządzonego w postaci wydruku komputerowego z systemu księgowości powoda. Nawiązując do tego zestawienia w apelacji powód podkreślił, że dług główny powstał w wyniku kilku określonych wypłat z bankomatów, dokonanych przez pożyczkobiorcę przy użyciu karty płatniczej w okresie od 9 lutego do 20 lipca 2010 r. oraz wskutek zapłatą kartą w dniu 21 maja 2010 r., które wszystkie zostały zarejestrowane w elektronicznym systemie powoda, oraz że na pobranie (rozdysonowanie) wskazanych środków, brak jest, poza wydrukiem komputerowym z systemu, możliwości przedstawienia innych dowodów, jak ma to miejsce np. w przypadku wypłat w kasie (dowody wypłaty KW). Apelujący zwrócił również uwagę, że wydrukowane zestawienie operacji na rachunku dłużnika było szczegółowe i kompletne i że zostało podpisane przez pracownika powoda. Uwzględniając powyższe okoliczności, a także zgadzając się z apelacją w tym, że wydruk z systemu komputerowego działającej legalnie instytucji finansowej, zajmującej się w ramach zarejestrowanej działalności gospodarczej udzielaniem pożyczek odnawialnych, realizowanych przy pomocy karty płatniczej, stanowi z założenia nośnik informacji istotnych dla rozstrzygnięcia, będąc na użytek postępowania cywilnego środkiem dowodowym w pojęciu art. 309 k.p.c., który może samodzielnie i wystarczająco przesądzić o wyniku sprawy danego rodzaju - Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w trybie art. 386 par.1 k.p.c. w sposób wnioskowany w apelacji. Przedmiotowy wydruk komputerowy świadczył o istnieniu – w chwili jego dokonywania – zapisu księgowego określonej treści, którego zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy podlegała ocenie w realiach konkretnej sprawy na ogólnej zasadzie z art. 233 par. 1 k.p.c. W tym przypadku nie ujawniły się żadne okoliczności mogące wywołać usprawiedliwione wątpliwości co do merytorycznej wartości lub przydatności omawianego dowodu. Należało zważyć, że obrona pozwanych opierała się na podniesionym „z ostrożności” (v. sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 41) twierdzeniu, że nie wiedzą, czy istotnie pożyczkobiorca (ich zmarły ojciec) dokonał operacji finansowych figurujących na jego rachunku (por. oświadczenie pełnomocnika pozwanych na rozprawie, k. 78-79); nie było to zatem stanowcze zaprzeczenie faktom będącym przedmiotem dowodu, które w swym obrazie głoszonym przez powoda (ilość, wysokość i terminy wypłat z bankomatu oraz wysokość należności opłaconej kartą) były same w sobie wysoce prawdopodobne w świetle doświadczenia życiowego i wiedzy potocznej. W rezultacie, zważywszy ponadto, że ze złożonych do akt dokumentów w postaci: umowy o linię pożyczkową z dnia 24 lipca 2009 r., uchwał z 25 marca i 12 maja 2009 r. o wysokości stopy oprocentowania, regulaminu powodowej Kasy, obowiązującego od 8 lipca 2008 r., oraz statutu Kasy z 21 września 2006 r. wynikało uprawnienie powoda co do zasady do naliczenia określonych odsetek umownych Sąd Okręgowy zasądził całą dochodzoną pozwem należność, orzekając jak w sentencji na podstawie art. 720 i art. 481 par. 1 i 2 zd. 2 k.c. O kosztach procesu za każdą instancję Sąd postanowił po myśli art. 98 par. 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 108 par.1 zd.1 k.p.c. oraz par. 2 ust. 2, par.6 pkt 2 i par.12 ust.1 pkt 1 taksy radcowskiej.